

« zurück blättern vor »

LUFTOWAĆ v. imp., ab 1913. **1)** ‘durchlüften, auslüften’ – ‘wietrzyć’: Sw, DOR (przestarz.). **2)** ‘mit einer Eisenstange auf einem Rost brennendes oder glühendes Material hin- und herrütteln, so daß die Asche herunterfällt’ – ‘poruszać żelaznym drągiem materiał palący się na ruszcie, tak aby popiół spadał do popielnika’: Sw (hut.). **3)** ‘Kerzen aus der Form herausnehmen’ – ‘wyjmować świece z formy’: Sw (myd.). **4)** ‘die Luftzufuhr im Innern eines Kohlenmeilers aufrechterhalten’ – ‘utrzymywać dostęp powietrza do wnętrza stosu drewna’: Sw (węgl.). **5)** *luftować się* ‘spazierengehen, um frische Luft zu schnappen; zum Vergnügen herumreisen’ – ‘przechadzać się dla odetchnięcia świeżym powietrzem; podróżować dla przyjemności’: [hapax] 1952 Breza Uczta 88, DOR *Szlag mnie trafia, jak sobie pomyślę, że taki się luftuje cały rok tam i z powrotem, a człowiek siedzieć tu musi przy biurku jak przykutyy!* – nur DOR (żart.). ◊
Etym: **1)** nhd. *lüften* v., ‘Luft in Bewegung bringen’, GRI. **2)** nhd. *luften* v., ‘Luft geben, Luft an etw. heranlassen’, GRI. ❖ Das Verb kann auch eine polnische Bildung nach poln. ↑*luft* sein. Der erste Vokal stammt jedenfalls von poln. *luft*.

« zurück blättern vor »